

подарь загубилъ своята първа сила и побѣденото племе, разпрѣснато отъ неприятеля, трѣгнало да си търси нова родина и нови жилища. Покоренитѣ колиби били заети отъ нови диваци.

Изминали се много вѣкове, додѣто прочутиятъ нѣкога чукъ, скритъ между два камъка, отново видѣлъ бѣлъ свѣтъ. Веднажъ една баба, като гонила една мишка въ кухнята, случайно го намѣрила, но никой не можалъ да ѝ каже за какво се употрѣбява този камененъ чукъ. Въ това врѣме хората можели вече да лѣятъ разни прѣдмети отъ бронзъ, но понеже нѣмали написана история, тѣ и не знаяли каква услуга имъ е правилъ въ миналитѣ вѣкове този камъкъ.

Червениятъ чукъ се харесалъ на бабата, защото ималъ отъ едната си страна ножъ. Тя почнала да чисти съ него зарзаватъ за супа. А чукътъ-ножъ билъ много згоденъ за тази работа, макаръ че врѣмето унищожило неговата дрѣжка. Острилото му било още доста остро и той станалъ обиченъ ножъ на бабата. Но, когато тя умрѣла, дѣцата почнали да играятъ съ него и той тѣй се изтъжпилъ въ рѣцѣтъ имъ, че за нищо не ставалъ вече.

Когато настѣпилъ желѣзния вѣкъ, това оржие, отъ всички прѣзрено, било забравено край единъ заустѣлъ геранъ.

Хората си построили нови къщи вече надъ земята и наредили край тѣхъ разни плантации*). Бравата и мотиката почнали да се употрѣбяватъ най-много. Хората почнали да работятъ, да мислятъ и да говорятъ съвсѣмъ не както по-рано. Знаменитиятъ червенъ чукъ отново станалъ простъ камъкъ и заспалъ непробуденъ сънъ въвъ високія буренъ.

*) Градини, дѣто се обработватъ памукъ, чай, кафе, тютюнъ, орисъ и др.